

Eric Corton opnieuw met monoloog over dementie in het theater

Pa speelt op vrijdag 13 februari 2026 in De Meerpaal in Dronten

Het is niet voor het eerst dat hij in zijn eentje op het toneel staat. In 2018 speelde Eric Corton de monoloog *Ma*, naar het gelijknamige boek van Hugo Borst. Nu staat hij opnieuw in de theaters met een solovoorstelling over dementie: *Pa*.

“Toen Solo Stories mij vroeg om *Ma* te spelen, had ik nog geen persoonlijke link met het onderwerp,” vertelt Eric. “Maar dat was compleet anders toen de repetities startten; mijn vader bleek Alzheimer te hebben. Terwijl ik overdag met mijn vader bij de geriater zat, speelde ik ’s avonds nagenoeg dezelfde situatie, maar dan op het toneel.”

Eric’s vader overleed in 2022. Opnieuw een voorstelling maken over dementie was wel het laatste dat in zijn hoofd opkwam. “Tot de vader van regisseur Benno Hoogveld dementie kreeg en daaraan overleed, en de tante van scriptschrijver Marc Veerkamp, voor wie hij mantelzorger was, hetzelfde overkwam. We waren alle drie ineens ervaringsdeskundigen. En daarbij ging ik werken in de ouderenzorg. Daar spraken we met elkaar over en we ontdekten dat we nog wel iets te zeggen hadden over dit onderwerp. Over hoe we als samenleving omgaan met mensen met dementie, om maar iets te noemen. Er rust nog steeds een groot taboe op, en er is veel schaamte, zeker bij oudere generaties, voor zaken als incontinentie. Mantelzorg wordt vaak genoemd door politici, maar er wordt onderschat hoe zwaar het is, hoeveel mensen in stilte worstelen. Ik vind dat we in een samenleving die zo rijk is, veel beter moeten zorgen voor ouderen. En dat begint bij openheid.”

En zo ontstond het plan voor een nieuwe voorstelling. Nu gebaseerd op de ervaringen van Benno, Marc en Eric, en opnieuw gespeeld door Eric. “Waar *Ma* vooral werd verteld vanuit de zoon, en de zorgende kant belichtte, wordt *Pa* grotendeels verteld vanuit de vader die dementie heeft. We zoomen in op het verwarrende en tegelijkertijd vaak ontroerende en onverwacht grappige perspectief van degene wiens geheugen wegglipt. Want dementie heeft een tragikomische kant. Mijn eigen vader had bijvoorbeeld iedere ochtend zijn vader op bezoek, terwijl die toch al jaren dood was. Hij vertelde dan de mooiste verhalen over fietstochten en avonturen. Heel ontroerend en hilarisch tegelijk. In de voorstelling zitten ook scènes die bijna te herkenbaar zijn om niet grappig te vinden.” Het verhaal van *Pa* is niet exact het verhaal van de vader van Eric. “Maar de verwarring, het verlies van decorum, dat stukje bij beetje kwijtraken van jezelf, dat heeft mijn vader natuurlijk ook moeten doormaken, net als de vader van Benno, de tante van Marc, en al die honderdduizenden andere Nederlanders. Dat proberen we met de voorstelling wel invoelbaar te maken.”

In *Pa* is een grote rol weggelegd voor muziek. “Dat heeft natuurlijk met mijn eigen achtergrond te maken; ik heb lang een band gehad en heb getourd. Maar ik zie in de ouderenzorg hoe muziek iets in mensen kan openen, iets dat anders gesloten blijft. Muziek raakt iets heel dieps. Ik vind het belangrijk om dat een rol te geven in de voorstelling. Dus ook mijn gitaren gaan mee op tournee.”

Dat *Pa* wordt gemaakt met een klein team, bevalt Eric goed. “Vanaf het eerste moment had ik het gevoel: dit klopt. Iedereen is zo betrokken. En bij Benno voel ik mij vrij om lelijk te spelen, om echt dingen uit te proberen. We sturen elkaar en dagen elkaar uit. Ik heb wel eens gezegd dat ik alleen nog maar voorstellingen wil maken met Solo Stories – en dat meen ik eigenlijk ook wel.”

Kaarten zijn verkrijgbaar via www.meerpaal.nl/theater/solo-stories-pa